

[Bertel Dahlgaard.]

er iøvrigt tilbøjelig til at tro, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen i høj grad vil være kapabel til at hjælpe ham — fremkom med oplysninger også om hans hensigter? Det kan dog ikke være sådan, at på den ene side af bordet taler man, og på den anden side er man stum, og når man så kommer ud fra det værelse, hvor stumheden har givet sig udtryk, om jeg så må sige, stiller man pludselig krav til andre om, at de skal blive ved med at tale, medens man selv ikke vil oplyse om noget som helst. Derfor vil jeg sige til det ærede medlem, at jeg er enig med det ærede medlem hr. Erik Eriksen i, at det er rimeligt, vi i dag holder os til dagsordenen, og jeg synes jo også, at det er en ganske rimelig ting, at man — først og fremmest med henblik på de foreslåede valutaforanstaltninger — gennemfører ting, som i hvert tilfælde for et eller to af forslagenes vedkommende må gennemføres temmelig hurtigt, hvis man skal regne med, at det skal få virkning i indeværende år.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller fremsætte en udtalelse angående nogle bemærkninger om højfinansens, der skulle have stået i radikale blade. Jeg må sige, at jeg har ikke læst disse udtalelser, men jeg skal gøre mig bekendt med dem. Jeg skal dog på den foranledning, der er givet, sige, at mig bekendt modtager nationalbankens repræsentantskab ikke meddelelse om omfanget af hjemtagen valuta. Jeg vil dog gerne nu føje til, at når det ærede medlem i en lille bemærkning ligesom søgte at lægge tilgivelsens kåbe over dem, der eventuelt måtte tænke på at tilbageholde valutaen, vil jeg henstille, at det ærede medlem ikke fortsætter dermed.

Aksel Larsen: Det er synd at sige, at vi nærer nogen stor begejstring for de to af regeringens mange forslag, der nu er kommet tilbage fra udvalget i mere eller mindre makuleret stand.

Lovforslaget om opsparingspræmiering har vi hele tiden stillet os yderst skeptisk

overfor. Dels tror vi ikke, lovforslaget vil yde noget væsentligt bidrag til at løse det valutaproblem, vi taler om, dels er det ganske øjensynligt, at det bliver de velstående, der bliver i stand til at spare op, og ikke den almindelige, jævne befolkning, og det vil altså sige, at det bliver de velstående, som ikke er i nød og stort betryk, der kan få denne opsparingspræmie af statsmidler, som alle skatteydere skal være med til at indbetale til statskassen.

Sådan som lovforslaget nu kommer tilbage fra udvalget, forekommer det os, at det er blevet en tak dårligere, end det var, da vi havde det til første behandling, og det skyldes ikke alene, at man øjensynlig har droppet forslaget om en tillægsindkomstskat på de større indtægter — må jeg iøvrigt i den forbindelse bede den ærede ordfører give os oplysning om, hvorvidt også forslaget om forhøjelse af den ordinære indkomstskat til staten for aktieselskaber er forsvundet i det store mørke i den døvstumme kommission, eller hvordan det går med det. Det forekommer os, at hvis forslag til lov om præmiering af opsparing får den form, der fremgår af ændringsforslagene fra ministeren, bliver det af mindre værdi for valutasisituationen, end det originale forslag ville have været, og i allerhøjeste grad af mindre værdi for dem med de mellemstore og de små indtægter — jeg tænker naturligvis i særdeleshed på ændringsforslaget under nr. 3. Ifølge det oprindelige forslag var det sådan, at efter opsparingsåret var pengene bundet i 1 år, hvor man ikke kunne hæve dem, uden at man havde skattevæsenets tilladelse, men derefter kunne man hæve dem mod at betale en del af eller hele opsparingspræmien tilbage. Nu foreslår man dette ændret derhen, at i 3 år efter opsparingsåret — altså reelt 4 år — skal pengene være bundet, således at skattevæsenet skal give tilladelse til, at man hæver dem. Hvis folk med, hvad jeg kalder jævne indtægter, virkelig skulle være i stand til at foretage en opsparing på 500, 1 000 eller måske endog 2 000 kr. i løbet af 1 år, vil de vistnok